

тишка и дочаха да се излепели. После загаси светлината, разпръсна пепелта навън и си легна. •

След това не помнеше вече какво е станало, какво е бълнувал в пристъпа на огницата, докато другарят му се обличаше да бѣга за лекар.

— Без мене ще мине! Няма да мога да ида! — се мятане неизвестно Николай. — Димитраки! Чакай ме!

Немецът обясняваше на гръцкия хекимин, че Николай бил камен на сватба на сестра си Паулина, която се женеше за Георги Халиденков във Свишов.

А Димитър Павлович приемаше в Белград сведенията от цяло Българско. От Северна България, през Свищов и Зимнич, чрез Яков Цанков, а от Бѣна, чрез Миряк Държилов, печатар в Солун и Иван Веле от Охрид. Когато разбра, че Николай е болен, той благослови огницата, която беше попросила на даровития художник да тръгне за Белград. Защото щеше да открие скритата страна на живота си. И напразно да се пожертвува.

На 21 септември 1863 година легната беше разтурена.

И делото, за което двамата братя Павлович бяха дали обет, че ще го довършат — отложено.

Ставри Йойнов бе казал:

„Българи, знайте какво че на времѣи оръжието става перо, а перото оръжие. Светлина и гръм!“

Това бяха разбрали и двата сина на Христани Павлович. Когато едното оръжие не стигаше, грабваше се другото. Но борбата не преставаше за миг.

През 1864 година Д-р Димитър Павлович и брат му, художникът Николай Павлович се заселват в Стара Загора. И продължават делото си в разностранна трескава работа. Димитър повинва от В-